

Прави добро и не бой се!

(Приказка)

Едно врѣме, когато Богъ ходѣлъ по земята, въ единъ малкъ градецъ живѣла една много бѣдна вдовица. Тя имала само едно дѣте и съ голѣми мъжки искарвала прѣхраната си.

Макаръ и крайно бѣдна, но тя била довольна отъ положението си, и никога не натяквала на Бога, когато по нѣкога е сполѣтвало нѣкое нещастие.

Едничката ѝ най-голѣма грижа била да научи сина си на добро и, до каккото ѝ било възможно, да помага на бѣднитѣ, като нея.

Синъ ѝ билъ на 7 години. Казвали го Пенчо. То било кротко, послушно дѣте и всѣкога се задоволявало съ това, което му давала майка му.

Единъ недѣленъ день Пенчо се събудилъ и станалъ рано. Майка му тогава му дала едно петаче, за да си купи нѣщо. Пенчо го вземалъ, прѣгърналъ майка си и ѝ благодарилъ за петачето: той до тогава не билъ виждалъ никаква пара. Слѣдъ това майка му го омила, счесала го хубаво, облякла му закърпенитѣ, но чистички дрешки и го завела на черкова.

Тамъ той стоялъ мирно до майка си и се моялъ на Бога да помага на бѣднитѣ да не умиратъ отъ гладъ, да дава здравие на болнитѣ и да пази всѣкиго отъ нещастие. Слѣдъ като пустнала черкова, майка му го завела при иконитѣ на Св. Богородица и на Исуса Христа, цѣлунали ги и си излѣзли.

При черковната врата биле насѣдали много хора. Едни отъ тѣхъ биле съвсѣмъ стари, други—безъ рѣцѣ, а трети—безъ крака.